

18 iunie – 24 iunie

Israel în Egipt

Textul de memorat: „Israel a locuit în țara Egiptului, în ținutul Gosen. Ei s-au înstărit, au crescut și s-au înmulțit foarte mult.” (Geneza 47:27)

Geneza redă ultimii ani ai vieții lui Iacov împreună cu Iosif. Îl vedem pe Iacov (Israel) cum părăsește Canaanul (Geneza 46) ca să se stabilească în Egipt (Geneza 47), unde va muri (Geneza 49:29-50:21). Totuși, chiar și în acest cadru egiptean, perspectiva Țării Promise încă se întrevede într-o bună măsură (Geneza 50:22-26).

De îndată ce sosește în Egipt, Iacov îl binecuvântează pe faraon (Geneza 47:7-10), împlinind astfel (parțial, desigur) făgăduința făcută lui Avraam că va fi o binecuvântare pentru toate familiile pământului (Geneza 12:3). Mai târziu, de pe patul de moarte, Iacov îi binecuvântează pe fiii lui Iosif (Geneza 48). Iacov îi binecuvântează și pe copiii lui (Geneza 49:1-28) și face niște preziceri impresionante cu privire la fiecare dintre ei în contextul celor 12 seminții ale lui Israel (Geneza 49:1-27).

Totuși, faptul că urmașii lui Israel „locuiesc” în exil în Egipt, ca străini, este în dezacord cu speranța privitoare la Țara Promisă. Și, deși cartea Geneza se termină cu urmașii lui Israel locuind în Egipt, câteva dintre ultimele cuvinte ale lui Iacov trimit spre un alt loc: „Eu am să mor! Dar Dumnezeu vă va cerceta și vă va face să vă suiți din țara aceasta în țara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov” (Geneza 50:24).

Duminică, 19 iunie – Iacov merge la Iosif

1. Citește Geneza 46. Care este semnificația plecării lui Iacov din Canaan?

Când își părăsește locul șederii din Canaan, Iacov este plin de speranță. Asigurarea că nu va mai suferi de foame și vestea bună că Iosif este în viață trebuie să îi fi dat impulsul de care avea nevoie ca să plece din Țara Promisă.

Plecarea lui Iacov ne trimite cu gândul la experiența lui Avraam, deși, în cazul acestuia, el se îndrepta spre Țara Promisă. Iacov aude aceeași promisiune pe care a auzit-o Avraam de la Dumnezeu, și anume că Dumnezeu îl va face să ajungă „un neam mare” (Geneza 46:3; compară cu Geneza 12:2). Chemarea pe care o face Dumnezeu aici ne reamintește de legământul Său cu Avraam; în ambele ocazii, Dumnezeu folosește aceleași cuvinte încurajatoare: „Nu te teme.” (Geneza 46:3; compară cu Geneza 15:1), care poartă în ele perspectiva unui viitor glorios.

Lista cuprinzătoare cu numele copiilor lui Israel care au mers în Egipt, inclusiv cu fiicele sale (Geneza 46:7), reamintește de promisiunea făcută de Dumnezeu lui Avraam că va avea urmași chiar pe când el încă nu avea copii. Numărul „șaptezeci” (inclusiv Iacov, Iosif și cei doi fii ai acestuia) exprimă ideea de totalitate. „Tot Israelul” merge în Egipt. Un alt aspect semnificativ este și faptul că numărul 70 corespunde cu numărul de „neamuri” (Geneza 10), sugerând că și destinul tuturor popoarelor este în joc odată cu plecarea lui Iacov.

Acest adevăr va deveni și mai evident, însă mulți ani mai târziu, după evenimentul de la cruce și după dezvăluirea deplină a planului de mântuire, care, bineînțeles, era valabil pentru toată omenirea, din orice loc, nu doar pentru copiii lui Avraam.

Cu alte cuvinte, oricât de interesante ar fi întâmplările legate de această familie, de sămânța lui Avraam, și oricare ar fi lecțiile spirituale pe care le putem extrage din ele, aceste relatări se găsesc în Cuvântul lui

Studiu Biblic, Trim. II, 2022 – Cartea Geneza

Dumnezeu pentru că ele fac parte din istoria mântuirii; ele fac parte din planul lui Dumnezeu de a-i răscumpăra pe cât mai mulți oameni posibil de pe această planetă căzută.

„În adevăr, nu este nicio deosebire între iudeu și grec, căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă. Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Romani 10:12,13). Ce spune Pavel aici în legătură cu universalitatea Evangheliei? Mai important, ce ne spun aceste cuvinte în legătură cu ceea ce ar trebui să facem noi, ca biserică, pentru a contribui la răspândirea Evangheliei?

Luni, 20 iunie – Iacov se stabilește în Egipt

În ciuda a ceea ce i s-a spus lui Iacov despre Iosif, și anume că este în viață în Egipt, Domnul i-a mai dat „o vedenie noaptea” (Geneza 46:2) în care i-a poruncit să plece. Iacov pleacă din Țara Promisă pentru ca, dintre toate locurile, să meargă în Egipt - care mai târziu este asociat cu unul din locurile în care poporul lui Dumnezeu nu vrea să meargă (Deuteronomul 17:16).

2. Citește Geneza 47. Ce adevăruri și principii pentru viața creștină găsim aici?

„Recunoștința față de prim-ministrul său l-ar fi putut face pe monarh să-i onoreze dându-le poziții de stat, dar Iosif, credincios adorării lui Iehova, a căutat să-i salveze pe frații lui de ispitele la care ar fi fost supuși la curtea păgână; de aceea i-a sfătuit ca, atunci când vor fi întrebați de împărat, să-i spună în mod deschis adevărata lor ocupație. Fiii lui Iacov au urmat acest sfat, având grijă, de asemenea, să spună că ei au venit să locuiască o vreme în țară, nu să rămână acolo” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 233).

Foarte înțelept, nici faraonul nu îi încurajează pe acești rezidenți temporari să devină niște cerșetori, trăind de pe urma generozității gazdei lor. El se interesează de îndeletnicirile lor (Geneza 47:3) ca ei să se adapteze cât mai bine în noul mediu de viață. De asemenea, el este doritor să folosească cunoștințele lor și chiar sugerează să fie puși „în fruntea turmelor [lui]” (Geneza 47:6).

Apoi, cu toate că Iacov, veneticul, este cel inferior, străin, el stă înaintea conducătorului țării și, așa cum textul spune, „a binecuvântat pe Faraon” (Geneza 47:7). El, umilul străin, *este cel care îl binecuvântează pe faraon, puternicul conducător al Egiptului?* Cum așa?

Verbul '*amad lifnei*, „înfățișat înaintea” (Geneza 47:7), este folosit de obicei în contexte preoțești (Leviticul 14:11). Dacă ne gândim că în Egiptul antic faraonul avea statutul de preot cu cel mai înalt rang, aceasta înseamnă că, din punct de vedere spiritual, Iacov este superior celui mai mare preot al Egiptului, superior și faraonului însuși.

Oricare ar fi statutul nostru, ce ar trebui să însemne pentru noi faptul că suntem „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui” (1 Petru 2:9) în ce privește modul în care îi tratăm pe ceilalți? Ce responsabilități așază credința pe umerii noștri sau ai persoanelor plecate la muncă în străinătate?

Marti, 21 iunie – Iacov îi binecuvântează pe fiii lui Iosif

Pe măsură ce i se apropie clipa morții, Iacov își aduce aminte de întoarcerea lui de odinioară la Betel (Geneza 35:1-15), când Dumnezeu Și-a reînnoit promisiunea că va da țara aceea seminței lui „ca s-o stăpânească pentru totdeauna” (Geneza 48:4), promisiune care i-a fost făcută și lui Avraam (Geneza 17:8). Gândul la făgăduința privind Țara Promisă este un gând încurajator care îi hrănește speranța atunci când simte că se apropie de mormânt. În acest context, Iacov se adresează celor doi fii ai lui Iosif, născuți în Egipt, și îi binecuvântează, dar face acest lucru în contextul făgăduinței cu privire la sămânța lui.

3. Citește Geneza 48. De ce Iacov îi binecuvântează pe cei doi fii ai lui Iosif, dar nu și pe ceilalți nepoți ai lui?

Cei doi fii ai lui Iosif, Manase și Efraim, sunt singurii nepoți pe care Iacov i-a binecuvântat. Astfel, ei sunt ridicați de la statutul de nepoți la cel de fii (Geneza 48:5). Deși sugerează o superioritate a celui de-al doilea (Efraim) față de primul (Manase), binecuvântarea lui Iacov îl privește în fond pe Iosif (Geneza 48:15).

Vedem aici o mărturie personală despre credincioșia lui Dumnezeu din trecut și promisiunea Sa pentru viitor. Iacov face referire la Dumnezeu lui Avraam și Isaac (Geneza 48:15), care le-a oferit hrană și ocrotire. Este același Dumnezeu care „m-a izbăvit de orice rău”, declară Iacov (Geneza 48:16), făcând referire și la „Dumnezeul din Betel” (Geneza 31:13), cu care s-a luptat (Geneza 32:29) și care i-a schimbat numele din Iacov în Israel (Geneza 32:26-29).

Prin faptul că menționează toate aceste experiențe, în care Dumnezeu a schimbat răul în bine, Iacov își exprimă speranța că Dumnezeu nu doar că va avea grijă de viața nepoților săi în prezent, exact cum a făcut cu el și cu Iosif, dar se gândește și la viitor, când urmașii lui se vor întoarce în Canaan. Speranța aceasta se vede clar din aluzia la Sihem (Geneza 48:22), care nu este doar o bucată de pământ pe care el o cumpărase (Geneza 33:19), ci și un loc unde vor fi îngropate oasele lui Iosif (Iosua 24:32) și unde țara va fi împărțită între semințiile lui Israel (Iosua 24:1). Cu toate că s-au întâmplat, Iacov a păstrat în minte făgăduințele lui Dumnezeu, care a zis că prin intermediul acestei familii „toate familiile pământului vor fi binecuvântate” (Geneza 12:3).

Citește Faptele apostolilor 3:25,26. Potrivit lui Petru, cum s-a împlinit această făgăduință din Geneza 12:3? Cum am primit noi înșine această binecuvântare?

Miercuri, 22 iunie – Iacov își binecuvântează fiii

4. Care este semnificația spirituală a faptului că Iacov îi binecuvântează pe fiii lui? Geneza 49:1-28

Dincolo de profețiile cu privire la viitorul apropiat al semințiilor lui Israel, Iacov Îl vede pe Mesia și speranța supremă a mântuirii. Această speranță se întrezărește deja din primele cuvinte ale lui Iacov: „în vremurile care vor veni” (Geneza 49:1), o expresie tehnică ce se referă la venirea Împăratului mesianic (Isaia 2:2 - „scurgerea vremurilor”; Daniel 10:14 - „vremurile de apoi”).

Apoi, textul parcurge arborele genealogic din viitor al fiecăruia dintre acești bărbați. Nu, nu e vorba de predestinație, ca și când Dumnezeu a intenționat ca fiecare dintre ei să se confrunte cu ce s-a confruntat, ci mai degrabă Iacov exprimă ceea ce avea să aducă cu sine caracterul lor și al copiilor lor. De exemplu, faptul că Dumnezeu știe că cineva va omorî un om nevinovat este radical diferit de faptul că Dumnezeu vrea ca ucigașul să comită un asemenea act.

5. Ce profeție este exprimată în pasajul următor și de ce este importantă? Geneza 49:8-12

Dincolo de liberul-arbitru al omului, Dumnezeu cunoaște viitorul și El a stabilit că din luda Se va trage Mesia. Iuda (Geneza 49:8-12), care este reprezentat de un leu (Geneza 49:9), înseamnă regalitate și laudă. Din Iuda se va naște împăratul David, dar și Silo, adică cel care va aduce *șalom*, „pace” (Isaia 9:6,7), și de care „vor asculta popoarele” (Geneza 49:10).

Evreii consideră de mult acest text o profeție mesianică - o profeție care Îl indică pe Mesia care avea să vină - și chiar și creștinii l-au văzut ca pe un text arătând spre Isus. „Si de El vor asculta popoarele” (Geneza 49:10) este un posibil text premergător al făgăduinței din Noul Testament: „în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi” (Filipeni 2:10).

Ellen G. White a scris: „Leul, regele pădurii, este un simbol potrivit al acestei seminții din care au ieșit David și Fiul lui David, Silo, adevăratul «Leu din seminția lui Iuda», căruia l se vor închina, în cele din urmă, toate puterile și Îi vor aduce închinare toate popoarele” (*Patriarhi și profeți*, p. 236).

De ce ar trebui să-I aducem închinare lui Isus acum, chiar înainte ca toate popoarele să I se închine?

Joi, 23 iunie – Speranța cu privire la Țara Promisă

6. Ce teme aducătoare de speranță se găsesc în finalul cărții Geneza? Geneza 49:29-50:21

Finalul cărții Geneza prezintă trei evenimente care însuflă speranță. În primul rând, este speranța că Israel se va întoarce în Țara Promisă. Moise, autorul cărții, descrie moartea și îngroparea lui Iacov și pe cele ale lui Iosif ca niște evenimente care arată spre Țara Promisă. Imediat după binecuvântarea și după profeția cu privire la cele „douăsprezece seminții ale lui Israel” (Geneza 49:28), Iacov se gândește la moartea lui și le dă fiilor săi însărcinarea să-l îngroape în Canaan, în peștera Macpela, unde a fost înmormântată Sara (Geneza 49:29-31). Pasajul care descrie procesiunea funerară înspre Canaan prevestește ieșirea din Egipt, secole mai târziu.

În al doilea rând, este speranța că Dumnezeu va transforma răul în bine. După moartea și îngroparea lui Iacov, frații lui Iosif sunt îngrijorați cu privire la viitorul lor. Le este teamă ca nu cumva Iosif să se răzbune pe ei acum. Ei merg la Iosif și se pleacă înaintea lui, gata să devină robii lui (Geneza 50:18), o scenă care ne reamintește de visele profetice ale lui Iosif. Iosif îi asigură din nou și le spune să fie „fără teamă” (Geneza 50:19), o expresie care se referă la viitor (Geneza 15:1); pentru că, deși ei s-au gândit să-i facă rău, „Dumnezeu a schimbat răul în bine” (Geneza 50:20) și a orientat cursul evenimentelor către salvare (Geneza 50:19-21; compară cu Geneza 45:5,7-9). Cu alte cuvinte, chiar și în ciuda atâtor greșeli umane, providența lui Dumnezeu va domina.

În al treilea rând, este speranța că Dumnezeu va salva omenirea căzută. Relatarea morții lui Iosif din ultimul verset din Geneza nu se rezumă la moartea lui. În mod ciudat, Iosif nu le poruncește să îi îngroape oasele. În schimb, el le spune: „Când vă va cerceta Dumnezeu, să luați și oasele mele de aici” (Geneza 50:25), lucru pe care ei l-au făcut, ani mai târziu, în semn de ascultare neșovăitoare de aceste cuvinte (vezi Exodul 13:19). În cele din urmă, speranța Țării Promise, a Canaanului, este un simbol, un precursor, al speranței supreme de mântuire, de restaurare, a unui nou Ierusalim într-un cer nou și pe un pământ nou - speranța supremă a noastră, a tuturor, o nădejde împlinită prin moartea lui Silo.

Sâmbătă, 25 iunie, este Ziua Lucrării în Penitenciare. Cum ai putea aduce speranță persoanelor private de libertate? Cere sugestii de la voluntarii ASUP, de la pastorul tău sau contactează coordonatorul ASUP de la Conferință (vezi site-ul asup.ro).

Vineri, 24 iunie – Un gând de încheiere

Citește capitolul 21, „Iosif și frații săi”, din cartea *Patriarhi și profeți*, de Ellen G. White.

„Viața lui Iosif este o ilustrare a vieții lui Hristos. Invidia a fost cea care i-a determinat pe frații lui Iosif să-l vândă ca sclav; ei sperau să-l împiedice astfel să ajungă mai mare decât ei. După ce el a fost dus în Egipt, lor le plăcea să creadă că nu aveau să mai fie deranjați de visele lui și că au înlăturat toate posibilitățile ca ele să se împlinească. Dar acțiunile lor au fost anihilate de Dumnezeu, făcând să aibă loc exact lucrul pe care voiau să-l împiedice. La fel, și preoții și mai-marii iudeilor erau invidioși pe Hristos, temându-se că El va abate atenția poporului de la ei. L-au omorât pentru a-L împiedica să devină împărat, dar, în felul acesta, au făcut să aibă loc tocmai ceea ce nu doreau.

Iosif, prin intermediul robiei în Egipt, a devenit un salvator pentru familia tatălui său. Totuși, acest fapt nu i-a absolvit de vină pe frații lui. La fel, crucificarea Lui de către vrăjmașii Săi L-a făcut pe Hristos Răscumpărătorul omenirii, Mântuitorul omenirii căzute, Conducătorul întregii lumi; dar crima ucigașilor Săi a fost tot atât de odioasă ca și când mâna providenței lui Dumnezeu nu ar fi avut sub control evenimentele, ca ele să fie spre slava Sa și spre binele omului.

După cum Iosif a fost vândut păgânilor de către propriii frați, la fel și Hristos a fost vândut în mâinile celor mai înverșunați vrăjmași ai Săi de către unul dintre ucenici” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 239, 240).

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Numeri 33 - Deuteronomul 3

1. Câți ani a trăit Aaron și unde a murit?
2. Câte cetăți de scăpare erau în Israel și cum erau distribuite?
3. Din ce cauză S-a mâniat Domnul pe Moise?
4. Ce lungime avea patul lui Og și din ce era făcut?

Evanghelizare, Secțiunea 19, subcapitolul „Păstrarea unui standard moral înalt”

5. E posibil ca oamenii să fie convertiți de către un pastor neconvertit? Cum?

Școala de Sabat audio

Responsabil de text: Viorel Tronaru

<http://www.7adventist.com/studiu/>

&